

Una gran lluita per la vida

Dc, 25/03/2020 per Eduard Ibáñez

[Apunts eticopolitics](#)

Poc a poc ens anem acostumant, no sense dificultats, a la situació de confinament. Vivim un temps extraordinari, que pocs o ningú havíem viscut mai i que no oblidarem. Hem hivernat l'economia i la vida social a bona part del món. Milions d'éssers humans vivim tancats total o parcialment en les nostres llars, mentre els carrers de les nostres ciutats queden semideserts... I això serà llarg. La situació no és fàcil per ningú. Mai havíem pensat que podríem veure això, mai ens havíem sentit tant vulnerables com a societat.

Però el més dur hores d'ara són les terribles xifres diàries de morts, amb el consegüent sofriment de les seves famílies i persones properes. A això no ens acostumem. I cada dia desitgem que per fi ens diguin que les xifres comencen a baixar.

Davant nostre, un futur ple d'incerteses en tots els àmbits. Ens anem fent a la idea que l'impacte econòmic i social d'aquest tsunami mundial, seran enormes i de llarga durada. Encara que també tindrà conseqüències positives. Així ha estat sempre al llarg de la història després de grans pandèmies.

Les epidèmies són un fenomen natural periòdic i segurament inevitable. Aquests dies hem recordat epidèmies com la de la grip de 1918, o les més terribles epidèmies medievals de pesta, que s'emportaren una part considerable de la població. També recordem epidèmies contemporànies que havíem oblidat o a les que no paràvem atenció perquè no ens afectaven (VIH, ebola...).

Per sort, avui ens enfrontem ara a una malaltia molt menys letal i estem més preparats que mai per fer-hi front. Podem confiar que la medicina i la recerca científica aconseguiran dominar aviat aquest virus i que una part important de l'activitat econòmica i social es podrà recuperar ràpidament. Però res serà el mateix. Aquesta crisi, a més de les víctimes mortals, deixarà milions de

damnificats, especialment en els col·lectius i països més pobres. Caldrà fer-hi front en els anys a venir amb totes les nostres forces.

La pandèmia ens revela el valor immens de la vida humana

Però contemplem a la vegada un espectacle grandios i emocionant: la gran lluita de la humanitat per la vida. Una titànica lluita col·lectiva per protegir la vida humana davant d'un repte formidable, que estreny com poques vegades els vincles humans.

Un esforç extraordinari per cuidar i salvar, sovint en condicions precàries i desesperades, les vides de desenes de milers de malalts, per frenar els contagis i per controlar la malaltia. No es tracta aquí merament de l'instint biològic de supervivència com a individus o de l'espècie. És un combat lliure i solidari per protegir la vida humana, encara que sigui feble o estigui ja propera al seu final, sense abandonar ningú.

El treball immens i sota gran pressió dels professionals sanitaris, assumint alt risc propi, n'és el principal exponent. I juntament amb ells, els professionals de la recerca científica, que investiguen el virus i cerquen a contra rellotge els millors tractaments.

A la vegada, contemplem el treball dels professionals de serveis essencials, que sostenen el funcionament de la nostra societat i n'eviten el col·lapse. Treballadors que normalment no valorem o ens són invisibles i que avui sentim com fonamentals: les persones que netegen, que condueixen camions o ambulàncies, que serveixen en botigues d'aliments...

Veiem també l'esforç de les persones que dirigeixen les institucions i governs en moments tan difícils. I el treball immens de les entitats i treballadors socials, que vetllen per atendre la població més vulnerable en unes condicions complexes: ancians, malalts, sense sostre... A tot això, cal sumar-hi els múltiples exemples de solidaritat que es multipliquen arreu.

En aquest esforç hi és tothom que actua de forma responsable: també els qui es queden a casa per frenar la propagació. Tots formem part d'aquesta tasca per protegir la vida.

M'impresiona profundament aquest esforç. Malgrat les resistències d'alguns, hem deixat col·lectivament en un segon terme els nostres negocis, les empreses, el capital, tota la vida social i cultural, per protegir vides humanes.

Aquest fenomen ens fa una gran revelació: el valor incommensurable de la vida humana i la vocació d'una gran majoria social per protegir-la i preservar-la, sacrificant els propis interessos i temps, sovint a risc de la pròpia salut.

Veiem aquí amb una claredat superior a l'habitual que la vida no ens pertany, sinó que ens ha estat donada com a regal per la font i origen de tot l'ésser, que nosaltres anomenem Déu. Se'ns mostra que la vida ens ha estat posada sota la nostra responsabilitat i que la nostra vocació profunda com éssers humans és estimar-la i protegir-la com allò més important.

L'Evangelí de la Vida

Avui 25 de març, l'Església celebrem la Festa de l'Anunciació del Senyor a Maria. En ocasió d'aquesta solemnitat, en les presents circumstàncies el Papa Francesc fa una [crida](#) mundial a pregar molt especialment pels malalts i per les víctimes de l'epidèmia i pels qui la combaten, així com a demanar que la puguem superar aviat.

Aquesta festa és d'una densitat extraordinària, diria inesgotable, que subratlla l'esdeveniment decisiu de la història de la humanitat, pel qual Déu mateix s'uneix íntimament a la condició humana i s'autocomunica plenament a la humanitat. Com a element fonamental d'aquest esdeveniment, avui crec que se'ns mostra especialment el fet decisiu de l'acceptació d'una dona, Maria de Natzaret, a acollir i custodiar en el seu si la vida que li va ser lliurada a la seva responsabilitat. Amb la seva lliure acceptació, esdevingué el referent i model d'allò al que som cridats tots: acollir, custodiar i preservar la vida humana. Aquesta és justament la gran lluita en la que estem tots avui davant l'epidèmia.

Un dia com avui fa justament vint-i-cinc anys (1995), el Papa Sant Joan Pau II va publicar la seva carta Encíclica *Evangelium Vitae* (Evangeli de la Vida), on tractava de mostrar aquesta crida que Déu ens fa a custodiar i protegir el do de la vida. El document, que val la pena recuperar i meditar, va voler promoure una nova cultura de la vida, en la que tota vida humana, des de la seva concepció fins a la seva mort natural, sigui acollida, estimada i preservada. Els temps que vivim són sens dubte providencials, ens empenyen a un compromís renovat a estimar aquest do de la vida.